

Sygn. akt I CSK 525/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa E. F.
przeciwko T.B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany T. B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], oddalającego apelację skarżącego w sprawie o zapłatę z powództwa E. F.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Argumentacja pozwanego była związana z reprezentowanym przez niego stanowiskiem, że Sąd drugiej instancji błędnie przyjął, iż dochodzone przez powódkę roszczenie istniało (nie wygasło), podczas gdy strony sporządziły dokument, z którego treści wynikało, że ich wszelkie wzajemne zobowiązania ulegają wzajemnemu zniesieniu. Zdaniem skarżącego należało zatem uznać, że doszło do zwolnienia przez powódkę (wierzycielkę) pozwanego (dłużnika) z długu i przyjęcia tego zwolnienia ze skutkami określonymi

w art. 508 k.c. Podniesiono przy tym, że Sąd Apelacyjny niedostatecznie wyjaśnił przyczyny niezastosowania art. 508 k.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzą do konkluzji o oczywistej zasadności skargi w rozumieniu wynikającym z wykładni art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Apelacyjny wyjaśnił, dlaczego nie przydał spornemu dokumentowi takiego znaczenia, jakie wywodził z niego pozwany. Rzecz w tym, że w ocenie Sądu oświadczenie o wzajemnym zniesieniu roszczeń między stronami dotyczyło ściśle określonych wierzytelności, związanych z planowanym przez strony, lecz odwołanym, weselem (s. 14 uzasadnienia). Oceniając znaczenie tego dokumentu, Sąd drugiej instancji, z przyczyn wyjaśnionych w motywach zaskarżonego orzeczenia, przyjął, że wspomniany dokument nie tylko nie obejmował oświadczenia o wygaśnięciu roszczenia powódki o zwrot pożyczki czy depozytu nieprawidłowego, lecz przeciwnie – z uwagi na zawarte w nim sformułowanie o procentach z zysku z rachunku maklerskiego potwierdzał istnienie zobowiązania w dacie sporządzenia tego dokumentu.

Skarżący w podstawach skargi kasacyjnej nie zakwestionował przyjętego przez Sąd Apelacyjny kierunku wykładni oświadczeń woli stron, w tym braku powiązania tego oświadczenia z umową pożyczki (depozytu nieprawidłowego), a zatem wywody dotyczące pominięcia przez Sąd rzekomego zwolnienia pozwanego z długu przez powódkę nie mogły świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W kontekście przyjętego przez Sąd drugiej instancji sposobu rozumienia tego dokumentu jasne jest bowiem, że w odniesieniu do wierzytelności dochodzonej w sprawie Sąd ten w ogóle nie rozważał zastosowania art. 508 k.c.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może również świadczyć przypisanie pozwanemu ciężaru dowodu faktu wykonania zobowiązania wobec powódki, czyli zwrotu należnej jej kwoty. To stanowisko w kwestii skutków zastosowania art. 6 k.c. koresponduje bowiem z opisanym wyżej zapatrywaniem Sądu o powstaniu zobowiązania (wykazanym przez powódkę) i o braku podstaw do uznania, by o wygaśnięciu zobowiązania miała świadczyć treść wskazanego wyżej dokumentu, dotyczącego wyłącznie rozliczeń związanych z organizacją – niedoszłego do skutku – ślubu stron. Tymczasem całość wywodów uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania związana jest z – niepodzielonym przez Sąd drugiej instancji – założeniem, że sporny dokument dotyczył wzajemnego zniesienia wszystkich wzajemnych roszczeń stron, w tym kwoty dochodzonej w niniejszej sprawie. Jak uprzednio wskazano, ocena dokonana przez Sąd Apelacyjny nie została jednak w ogóle zakwestionowana, a zatem argumentacja skarżącego, jako nieosadzona w realiach sprawy, a *limine* nie mogła świadczyć o oczywistej zasadności skargi.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

